

Lebithia

The White Magican

-Boek Twee-

Yanaicka Sinneker

Titel: Lebithia
© 2020 – Yanaicka Sinneker
Druk: Sweek Publishing

Coverontwerp: Yanaicka Sinneker

ISBN: 9789403608471
E-Book ISBN: 9789403615912

Website: www.yanaickasinneker.weebly.com

Behoudens de in of krachtens de Auteurswet van 1912 gestelde uitzonderingen mag niets uit deze uitgave worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand, of openbaar gemaakt, in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch, door fotokopieën, opnamen of enige andere manier, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Voor Scott en Nora, omdat ze mij keer op keer weer naar
huis hebben geleid

Proloog

19 maart 2018

Het meisje liep naar de spiegel toe en keek naar haar reflectie. Ze had kort, grijs lila haar en grijze ogen. Haar blik stond verdrietig toen ze de ketting, die ze van haar moeder had gekregen, omwisselde voor een zwarte choker. Het zou nog lang gaan duren voor ze die weer kon dragen. Ze stopte hem terug in het doosje waar hij oorspronkelijk in had gezeten en zuchtte. Ze voelde zich nog steeds niet goed bij het idee. Wat als ze een fout maakte? Wat als ze erachter kwam dat het haar helemaal niet zou lukken om tegen de mensen om haar heen te liegen?

Ze draaide zich om en keek in de ogen van een man die minstens een kop groter was dan zij. Hij was stevig gebouwd en had zijn donkere haren netjes naar achteren gekamd.

‘Weet je zeker dat dit een goed idee is?’ vroeg ze onzeker aan hem. ‘Wat nou als iemand me toch herkent?’ Met een

glimlach liep hij naar haar toe en pakte allebei haar schouders vast.

‘Niemand zal je herkennen. Als ik niet beter wist, zou ik ook niet weten wie je was.’ Ze sloeg haar ogen neer en liep terug naar de spiegel.

Ze moest toegeven dat er veel aan haar was veranderd. Haar haar was een stuk korter geknipt en had een andere kleur gekregen. Ook had ze contactlenzen gekregen, zodat haar ogen een andere kleur hadden. Daarnaast droeg ze voor het eerst in haar leven make-up. Het was eigenlijk totaal niet haar ding, maar ze wist dat het enorm hielp met het veranderen van haar uiterlijk, dus had ze er maar mee ingestemd.

‘Dus ik neem de plaats van Nathalie in op Lebitia Academy?’ vroeg ze en ze zag hoe het spiegelbeeld van de man knikte.

‘Ik heb met de directrice gepraat en ze heeft er mee ingestemd,’ antwoordde hij. ‘Ze liet overigens ook weten dat ze het vreselijk vond van Nathalie’s dood.’ Zodra hij daarover begon, draaide het meisje zich om.

‘Ik wil naar de begrafenis toe,’ zei ze. Ze had er al een tijdje aan zitten denken, maar tot op dat moment had ze de gedachte voor zich gehouden. Ze was er namelijk nog steeds niet over uit of het een goed idee was of niet.

‘Weet je het zeker?’ vroeg de man bedenkelijk. ‘Hoe zouden haar vrienden reageren als er opeens iemand komt opdagen die ze totaal niet kennen?’ Daar had hij een punt. Ze wilde niet de aandacht op zichzelf vestigen als het om iemand anders ging.

‘Dan zal ik uit het zicht blijven,’ opperde ze. Ze wist dat ze geen toestemming van de man nodig had om iets te doen, maar ze voelde zich toch beter als hij haar hierin steunde. De man zuchtte en haalde zijn schouders op.

‘Ik ga je niet tegenhouden, maar denk aan het risico.’

Dankbaar liep ze naar hem toe en gaf hem een knuffel.

‘Dank je wel Marinus. Ik weet niet wat ik zonder jou had gemoeten.’ Na een aantal seconden liet ze hem los en pakte ze haar jas. Ze kon er niet tegen om de hele dag op haar kamer te zitten. Daarom besloot ze, net als de afgelopen avonden, naar haar favoriete plek aan de kust te gaan. Want het zou nog maanden duren voor ze eindelijk zou kunnen beginnen aan haar opleiding aan Lebitia Academy. En dan pas zou haar missie beginnen.

Deel 1

De Lucht Magician

6 maanden later

Hoofdstuk 1

Liam

Liam stapte de auto uit en keek meteen uit op het grote gebouw. Iets minder dan een jaar terug had hij zich aangemeld voor Lebithia Academy in de hoop eindelijk een normaal leven te beginnen, maar hij had nooit gedacht dat hij er ook echt heen kon gaan en al helemaal niet samen met zijn zus.

Hij keek opzij en zag Jessie verdrietig naar de school kijken. Hij wist waar ze aan dacht. De laatste keer dat ze daar waren, was toen ze erachter probeerden te komen wie de harten van de Twaalf Koninkrijken wilde stelen. En nu, meer dan een half jaar later, was diezelfde man koning van alle koninkrijken.

Nadat ze net te laat het gebouw in waren gestormd, had Dominic hen de kans gegeven om te blijven leven. Het enige wat ze hoefden te doen was hem niet in de weg zitten. Ze wilden alles behalve hem zijn gang laten gaan, maar na de dood van Nathalie wisten ze niets beters. En

dus zijn ze ermee akkoord gegaan. Natuurlijk zijn ze door blijven zoeken naar een manier om de heerschappij ongedaan te maken, maar tot dusver hebben ze niets kunnen vinden. Het leek haast onmogelijk om een tegenspreuk te vinden. Maar na wat Dominic Nathalie aan had gedaan kon Liam het niet laten rusten. Er moest een manier zijn om hem te stoppen, maar hoe?

‘Liam?’ Hij schrok op uit zijn gedachten en keek zijn tweelingzus aan. Blijkbaar was dit niet de eerste keer dat ze zijn naam had geroepen.

‘Sorry Jessica, wat zei je?’ Ze zuchtte en liep naar hem toe. ‘Ik vroeg of we niet beter naar binnen konden gaan? We zijn al aan de late kant.’ Blij dat ze niet vroeg naar zijn gedachten, knikte hij.

Zij aan zij liepen ze de trappen van de school op en Liam kon het niet helpen om zich af te vragen hoe het zou zijn geweest, als hij samen met Nathalie deze trappen op was gelopen. Het was al een half jaar geleden, maar het maakte het verlies niet minder pijnlijk. Dagelijks voelde hij de leegte, die Nathalie voor haar dood had gevuld. Hij gaf zichzelf ook deels de schuld, omdat hij haar had beloofd dat hij haar zou beschermen. Dat haar visioen niet uit zou komen. Maar hij had gefaald. Alles in hem wilde het Dominic betaald zetten, maar Liam wist niet hoe. Want hij was verre van sterk genoeg, maar hij wist dat Nathalie had gewild dat hij door zou vechten. En dat deed hij ook, voor haar.

Zodra Liam en Jessica binnenkwamen, kregen ze een klein stukje kristal aangereikt en werden ze doorverwezen naar de grote zaal aan hun linkerhand. Het was erg druk; Liam

gokte dat er zo'n vierhonderd leerlingen zaten en zoals Jessie ook had gezegd waren ze al laat, want het duurde maar een paar minuten voor de deuren werden gesloten en een vrouw, die hij kende als Denise Highdale, het podium op stapte.

'Welkom iedereen op Lebitia Academy,' sprak ze zodra het stil was geworden. 'De school waar ieder wezen zich thuis kan voelen en tegelijk over zichzelf kan leren.' Ze keek even de zaal rond om er zeker van te zijn dat ze alle aandacht had en ging toen verder met haar verhaal. 'Mijn naam is Denise Highdale en ik ben de directrice van deze school. Voor we naar de plaatsingsceremonie zullen overgaan, laat ik jullie weten dat de lessen aankomende maandag zullen beginnen en dat jullie tot dat moment de tijd hebben om het gebouw en het koninkrijk te verkennen.' Ze liep wat meer opzij en keek toe hoe een beeld bedekt met een deken het podium op werd gedragen.

'Op deze school zijn er vier verschillende richtingen die je op kunt gaan. Dit zijn onze huizen. Allen zijn vernoemd naar een dier, met als eerste de Leeuwen. Dit zijn onze vechters en beschermers. Hier leer je om te vechten en te overleven. Dit huis is voor de moedigen onder ons.' Achter haar viel een rood doek naar beneden waarop een gouden leeuw was afgebeeld. Hij stond rechtop en klaar om de strijd aan te gaan.

'Als tweede hebben we de Beren. Dit zijn de bouwers en helpers. Hier leer je de wonderen van de natuur en de beste bouwtechnieken voor bijvoorbeeld huizen en meubels. Dit huis is voor de mensen die houden van de

groene wereld.’ Weer viel er een doek naar beneden. Dit keer was hij groen en stond er een gouden beer op afgebeeld. Hij was kalm en leek één te zijn met zichzelf. Het volgende doek dat naar beneden kwam was blauw. Hierop stond het zilveren hoofd van een huilende wolf afgebeeld.

‘Vervolgens komen we aan bij de Wolven. Dit zijn onze genezers en verzorgers. Hier leer je alles over medicijnen en kruiden en hoe je ze moet gebruiken. Dit huis is voor de mensen die zich willen inzetten om anderen te helpen.’ Denise stopte even en keek de zaal weer rond. Heel even leken haar ogen bij hem te stoppen en ze glimlachte even. Het was een lieve glimlach, medelevend. Ze wist van de dood van Nathalie af en ze wist dat hij er het meeste mee zat.

Liam wist dat iemand de plek van Nathalie had ingenomen, maar wie het was, is hem niet verteld. Daarom besloot hij om na de ceremonie toch even naar de directrice te lopen om het te vragen, want op de een of andere manier was hij toch benieuwd.

‘Als laatste hebben we de Raven,’ ging Denise verder. ‘Dit zijn de denkers en rechtvaardigen. Hier leer je de wetten van de magische wereld en hoe je een zo’n rechtvaardig mogelijk besluit kan maken. Dit huis is vooral voor de denkers onder ons.’ Er viel een paars doek naar beneden met daarop een vliegende, zilveren raaf. Vervolgens liep een medewerker naar het beeld op het podium toe om het doek eraf te halen.

Het beeld bleek een houten pilaar te zijn waarop een groot, wit kristal stond. Liam had geen flauw idee wat het zou

moeten doen, maar hij had het idee dat het iets te maken had met de kleine kristalletjes, die ze bij de ingang hadden gekregen.

‘Dit is een magisch kristal,’ zei de directrice, terwijl ze er naartoe liep. ‘Het kijkt in je en ziet je talenten en verlangens. Met die gegevens plaatst hij je in één van de huizen. We doen het als volgt: zodra ik mijn handen op het kristal leg, zal deze de kleur van jouw huis in het kleine kristal stralen, dat je als het goed is bij binnenkomst hebt ontvangen. Zodra je weet wat je huis is, mag je de pijlen op de grond volgen naar de huiskamer van dat huis en wacht je tot iedereen er is. Daarna krijg je verdere instructies. Je bent deze en aankomende week ook van harte uitgenodigd om bij het lokaal van wapenleer je kristal naar een sieraad te laten maken. Zo heb je na de tijd hier op school nog een aandenken aan Lebitia Academy.’

Ze liep naar de pilaar toe en legde voorzichtig haar handen op het kristal. Meteen kwamen er dunne straaltjes licht uit, die de hele zaal door schoten.

Liam keek naar beneden en zag dat de kleur van zijn kleine kristal van wit naar rood was veranderd. Er verscheen een klein glimlachje op zijn gezicht. Dit was precies waar hij op had gehoopt. Naast hem was het kristal van Jessie groen gekleurd. Ze was een bouwer en helper. Liam wist dat ook zij daarop had gehoopt en was blij dat zijn zus de studie kon volgen die ze wilde.

Langzaam begonnen leerlingen op te staan om de pijlen op de vloer de volgen. Ook Liam stond op en was van plan om naar Denise toe te lopen, maar hij zag dat ze al weg was gelopen.

Hij zuchtte en volgde de rode, lichtgevende pijlen een verdieping naar beneden, waar hij na een paar bochten uitkwam bij een dubbele deur waarop een grote gouden leeuw was afgebeeld. Hij duwde ze open en liep de ruimte in, waar een stuk of dertig studenten al zaten te wachten. Liam wist dat ze nog eventjes moesten wachten totdat iedereen er was en dus ging hij op één van de banken zitten.

Naast hem zat een jongen van een jaar of vijftien. Hij leek nerveus en Liam vroeg zich af of hij een gesprek met hem moest aanknopen om hem gerust te stellen. Hij bekeek de jongen met zijn bovennatuurlijke zicht en zag dat hij net zoals hij een Vampier was. Natuurlijk niet zo oud als hij, maar wel hetzelfde. Een goede reden om een gesprek te beginnen.

‘Hey,’ probeerde hij de aandacht van de jongen te trekken. De jongen keek opzij en groette voorzichtig terug en Liam merkte dat hij niet alleen nerveus was. Hij dacht ook een vleugje angst op te merken en hij wilde maar al te graag weten waarom dat zo was.

‘Ik ben Liam Grey,’ stelde hij zich voor met een vriendelijke glimlach en hij zag dat de jongen zich een klein beetje begon te ontspannen.

‘Ik ben Toby Graham,’ antwoordde hij en hij glimlachte lichtjes.

Liam keek om zich heen om er zeker van te zijn dat niemand naar hun gesprek luisterde en ging toen verder.

‘Je ziet er jong uit, Toby. Wat brengt jou naar Lebithia Academy?’ Bijna meteen schoot de jongen weer terug naar zijn ongemakkelijke houding en zwiingend keek hij naar zijn

handen. Liam dacht dat daarmee het gesprek was beëindigd, maar toch kreeg hij een antwoord.

‘Ik ben vorig jaar weggelopen van huis,’ zei hij verdrietig. ‘En ik had geen andere plek om naartoe te gaan.’ Liam keek meelevend naar de jongen. Hij nam aan dat hij de enige Vampier in zijn familie was en dat hij ze geen pijn wilde doen.

‘Dan ben je zeker nog niet zo heel lang een Vampier, of wel?’ Toby keek geschrokken op, aangezien hij Liam helemaal niet had verteld wat hij was. Maar hij werd al snel rustiger, want hij wist ook dat bovennatuurlijke wezens meer konden dan hij dacht.

‘Nee,’ beantwoordde hij de vraag. ‘Niet veel langer dan een jaar geloof ik. Jij wel?’ Er verscheen een klein glimlachje op Liams gezicht. Hij kon het dus ook. Hij wist het alleen nog niet.

‘Ik ben 311 jaar Vampier. Helaas wordt het met het jaar minder leuk.’ Hij zuchtte en dacht weer aan Nathalie. Hij wist dat hij dat niet moest doen, maar het leek gewoon vanzelf te komen. Bij bijna iedere gedachte kwam er wel een beeld van haar omhoog. Haar heldere, groene ogen; haar glanzende, bruine haren; haar lieve, zachte lippen. Zijn gedachten werden onderbroken door de deur die openging. Hij zag Katherine samen met een docent de ruimte binnenstappen en hij wist dat hun gesprek snel afgelopen zou zijn.

‘Je komt er wel, Toby,’ vertelde hij de jongen. ‘Lebithia Academy is de beste school van de Twaalf Koninkrijken. Je kunt nergens anders jezelf zo goed leren kennen als hier.’ Hij knikte hem aanmoedigend toe en Toby

glimlachte dankbaar. Hij was veel minder nerveus en Liam wist zeker dat dat volledig zou verdwijnen zodra hij verder in het schooljaar kwam.

Katherine was inmiddels bij hem aangekomen en nam naast hem plaats op de bank. Met een brede lach keek ze hem aan.

‘Ik wist wel dat je een Leeuw zou worden, Katherine,’ zei hij zonder terug te kijken. ‘Je hebt daar het karakter wel voor.’

‘Dank je wel, Liam,’ zei ze en samen met de docent wachtten ze tot het stil werd.

‘Welkom iedereen,’ sprak de docent zodra de anderen hem ook hadden opgemerkt. ‘Ik ben professor Rhodes, jullie docent in strategieën en jullie huisleider. Achter mij vinden jullie de boeken die jullie het aankomende jaar nodig gaan hebben. Evenals een inschrijfformulier voor buitenschoolse activiteiten.’ Hij wees naar de stapels boeken en het stapeltje papier die op de tafels achter hem waren neergelegd.

‘Als er verder geen vragen zijn, mogen jullie de boeken pakken. De slaapzalen van de jongens zijn te vinden door de deur aan mijn linkerhand en de slaapzalen van de meisjes door de deur achter mij. Ik wens jullie veel plezier en succes met de aankomende vier jaar.’ Iedereen stond op en liep naar de stapels met boeken. Liam liep echter naar professor Rhodes toe. Hij had de kans niet gehad om met Denise te praten, maar hij hoopte dat deze man het misschien ook wist.

‘Professor Rhodes?’ vroeg hij om zijn aandacht te trekken. De man keek op een glimlachte.